

ЛОРРЕЙН ЇДЕ В ЛІВІНГСТОН

ІСТОРІЯ ПРО РЕЙВ І НАСТАВНИЦТВО

Деббі Доноуан і Гері Данну

1. РЕБЕККИНІ ЦУКЕРКИ

Ребекка Наварро сиділа у своїй просторій оранжереї, вигадаючи на барвистий свіжий садок. Аж із другого його краю, ген біля муру, Перкі підрізав трояндові кущі. За-сліплена сонцем, що лилося на неї крізь скло, вона не так бачила, як уявляла знайомий діловитий вираз на його обличчі. Її розморило від спеки, тягнуло спати. Піддавшись знеможі, вона випустила з рук товстий машинопис, що, глухо гупнувши, плюхнувся на скляний кавовий столик. На першій сторінці був заголовок:

БЕЗ НАЗВИ. У ПРОЦЕСІ

(Роман про наставницю міс Мей № 14)

Сонце заступила темна хмара, і Ребекка спам'яталася. Скориставшись нагодою, зиркнула на своє відображення в склі щойно затінених дверей. По короткій хвилі огиди до самої себе вона змінила профіль на анфас і втягнула щоки. Новий образ миттю стер із пам'яті провислу шкіру на підборідді — так, що Ребекка вирішила винагородити себе за це.

Перкі завзято порався або ж просто вдавав. У них був власний садівник, що старанно й професійно працював, та Перкі завжди знаходив привід покопатися в садку. Казав, йому так легше думається. Нізащо в житті Ребекка не здогадалася б, про що думає її чоловік.

Хоч Перкі її і не бачив, Ребекка однаково потягнулася до коробки крадькома. Знявши верхній шар цукерок,

похапцем дістала два ромові трюфелі з нижнього. Запхала в рота їй, мало не знепритомнівши від нападу слабкості, швидко жувала. Найголовніше — швидко проковтнути, бо так здавалося, ніби обманюєш організм, змушуєш його недбало обробляти калорії, пропускаючи їх якнайшвидше.

Та самообман розвіявся, щойно по шлунку розлилася солодка млість. Вона буквально відчула, як організм неспішно болісно розкладає бридку отруту, ретельно зважуючи кожнісінький токсин і калорію перед відправленням їх у ті частини тіла, де вони завдадуть найбільшої шкоди.

Ребекка спочатку було подумала, що то в неї почався черговий напад тривожності, відчуваючи неквапний пекучий біль. Лише за декілька секунд їй сяйнула вірогідність, а затим — реальність, що це дещо більше. Перехопило дух, у вухах задзвеніло, усе навколо завертілося. Вхопившись за горло, Ребекка гепнулася з крісла на долівку оранжереї. Обличчя перекошилося, і з рота полилася змішана із шоколадом слина.

За кілька метрів далі Перкі стриг куці. «Полити треба», — подумав він, відходячи оцінити свою роботу, аж раптом кутиком ока помітив, як на землі в оранжереї щось смикається...

2. ЯСМІН ЇДЕ В ЙОВІЛЬ

Івонн Крофт узяла примірник книжки Ребекки Наварро «Ясмін їде в Йовіль». Її дратувала материна пристрась до історій про наставницю міс Меї — серії дешевих дамських романів, — але від цього тяжко було відірватися. Інколи читиво так її захоплювало, аж ставало дещо три-можливо. Івонн сиділа в позі лотоса у великому плетеному кріслі, яке разом з односпальним ліжком, дерев'яною шафою, тумбою та мініатюрною раковиною було частиною простого вмеблювання крихітної кімнатки сестринського гуртожитку лондонської лікарні святого Губбіна.

Вона жадібно поглинала останні дві сторінки книжки — кульмінацію роману — хоч і прекрасно знала, чим усе скінчиться. Хитра звідниця міс Меї (яка в кожній книжці Ребекки Наварро поставала в різних іпостасях) викриє підступи негідника сера Родні де Морні, а чуттева, гаряча й нестримна Ясмін Делакур возз'єднається зі своїм справжнім коханням, молодцем Томом Резніком. Усе так само, як у попередньому романі Ребекки Наварро — «Люсія їде в Ліверпуль», де чарівлива головна героїня разом із чиновником ост-індійської компанії Квентіном Гаммондом рятується від викрадачів із контрабандистського судна, що везе її в рабство до поганця Мільберна Дарсі.

Та попри те, читала Івонн захоплено, поринувши у світ любовних пригод — такий далекий від реальності восьмигодинних вечірньо-нічних змін у відділенні для літніх пацієнтів, де вона доглядала за кволими, немічними

людьми, що в очікуванні смерті перетворювалися на обвислі, хрипкі, крихкі, вузлуваті пародії на самих себе.

* * *

С. 224

Том Резнік мчав, як вітер. Знав, що Північ, його міцна кобила, страждає; і, якщо так нещадно гнати вірну й шляхетну тварину, вона залишиться кульгавою на все життя. І заради чого? З тяжким серцем усвідомлював Том, що нізащо не встигне в Бронді-гол до того, як Ясмін поєднають у шлюбі з негідником сером Родні де Морні. Потайки від прекрасного янгола цей шахрай планував позбавити її всіх статків, відвівши для красуні скромну роль наложниці-бранки.

На балу сер Родні був спокійний і зичливий. Ясмін мала прекрасний вигляд, як ніколи. Сьогодні вона віддасть йому свою честь, і сер Родні сповна насолодиться приборканням затятої норовливиці. До друга підійшов лорд Б'юмонт.

— А ваша майбутня дружинонька — це той скарб. Зізнатися, Родні, мій любий друже, я і не думав, що вам вдасться підкорити її серце, адже був переконаний: нас двох вона вважає слизькими типами.

— Не слід недооцінювати ловця, мій любий друже, — всміхнувся сер Родні. — Я маю досвід і знаю, що найголовніше — не злякати звірини. Тож просто тримався оддалік, чекаючи слушної нагоди об'явитися й завдати удару милосердя.

Відправивши надокучливого Резніка за кордон, сер Родні підняв брову й стишив голос:

— Прошу вас пильнувати, друже мій.

Хутенько оглянувся навсібіч і переконався, що за музикою оркестру їх не чують, а тоді провадив далі:

— Так, я влаштував йому незаплановане переведення до сассекських рейнджерів, яких відправили в Бельгію. Плекаю надію, стрільці Боні вже звели його з цього світу!

— Пощастило ще, що леді Ясмін повелася не як належить вихованій жінці, — посміхнувся Б'юмонт. — Її зовсім не збентежило, що ми навідали її вдвох. Переживати за долю якогось босяка, котрого й не помітив би хтось вищого становища, негоже для особи, що мітить у високий світ.

— Так, Б'юмонте, вона — розпусниця в подобі невинного янгола. Та щоб з неї вийшла путня дружина, їй доведеться зламати. І цим я, власне, і займаюся цієї ж ночі!

Сер Родні не знав, що за порт'єрою ховається висока жінка. Міс Мей чула все. Вона тихо вислизнула зі сховку, розчинилася серед гостей, залишивши його сам на сам із мріями про Ясмін. Увечері планувався¹

Івонн відірвалася від книги на стук у двері. Це прийшла її подруга — Лоррейн Гіллеспі.

— Сьогодні знову в нічну? — посміхнулася до неї Лоррейн.

Незвична посмішка, подумала Івонн. Така завжди ніби адресується кудись тобі за спину. Іноді, коли подруга дивилася таким поглядом, складалося враження, ніби це й не Лоррейн узагалі.

— Ага, оце так пощастило. Бісова сестра Брюс, стара торба з кістками.

— А ще сестра Пейтл і її накази недороблені, — скривилася Лоррейн. — «Поміняй постіль, а як скінчиш —

¹ Тут і далі відтворено авторську пунктуацію, зокрема відсутність крапок.

рознеси ліки. Після того поміряй пацієнтам температуру, тоді...»

— Ага... сестра Пейтл. Геть схибнута.

— Івонн, можна чаю?

— Так, вибач... Тільки чайник увімкни. Пробач, що так негостинно, але не можу від книжки відірватися.

Лоррейн пішла до раковини позаду Івонн, набрала й поставила чайник. Минаючи Івонн, нахилилася над кріслом, і в ніздрі їй ударив аромат її парфумів і шампуню. Мимохіть узяла пальцями пасмо лискуче-білявого волосся.

— Господи, Івонн, волосся шикарне. Яким шампунем користуєшся?

— «Шварцкопф». Подобається?

— Так, — відказала Лоррейн, відчуваючи дивну сухість у горлі. — Дуже.

Повернулася до раковини й зняла чайник.

— Сьогодні в клуб ідеш? — запитала Івонн.

— Так, звісно. У клуб я завжди готова, — усміхнулася Лоррейн.

3. ТІЛА ФРЕДДІ

Ніщо не давало Фредді Ройлу такого стояка, як вигляд заціпенілого тіла.

— Ця з певними ушкодженнями, — пояснив санітар Глен, завозячи в морг каталку з трупом.

Фредді забило подих. Оглянув тіло.

— Гарненька, — хрипко протягнув він по-сомерсетськи. — На машині розбилася?

— Так, бідося. М-25. Утратила забагато крові, поки вдалося її витягнути, — ніяково пробубнів Глен.

Його злегка млоїло. Зазвичай труп для нього був просто трупом — він їх бачив у всяких станах. Проте часом, коли людина молода або ж настільки чарівна, що вроду її видно навіть крізь місиво плоті, яка від неї зосталося, його сковувало відчуття марної втрати. Сьогодні був саме такий випадок.

Одна нога дівчини — розірвана до кістки. Фредді провів рукою по вцілілій. На дотик та була бездоганна.

— Навіть трохи тепла ще, — зауважив він. — Дещо занадто, як на мій смак.

— Ну, Фредді, — почав був Глен.

— Вибач, приятелю, — усміхнувся Фредді, витягнув гаманця, дістав кілька купюр і передав їх Глену.

— Дякую, — відповів санітар, складаючи гроші в кишеню й поспішно виходячи.

Прямуючи коридором до ліфта, щоб піднятися в їдальню, Глен перебирав пальцями купюри в кишені. Ця частина обряду — передача грошей — тішила й водночас

принижувала його. Він ніяк не міг розібратися, котру з емоцій відчував більше. Міркував так: чому він мусить відмовлятися від коштів, якщо в схему залучено всіх? Ті придурки, патрони лікарні, забирали собі більше, ніж він коли-небудь заробить.

Безперечно, міркував сердито Глен, патрони знають про Фредді все. Їм відомі справжні таємниці ведучого токшоу про стосунки «З любов'ю від Фреда» й автора кількох книг, зокрема «Як це робиться? Фредді Ройл про крикет», «Сомерсет Фредді Ройла», «Сомерсетські премудрості», «Прогулянки Заходом із Фредді Ройлом» та «101 фокус від Фредді Ройла». Ага, ті патрони знають, що цей статечний член суспільства, турботливий дядечко цілої країни робить із тілами, які сюди привозять. Просто добродійні збори Фредді принесли закладу мільйони фунтів. Це підняло престиж патронів і перетворило лікарню святого Губбіна на передовий лікувальний заклад країни. Своєю чергою патрони лише мали мовчати й час до часу ділитися із сером Фредді тілами.

Розмірковуючи, як сер Фредді пізнає рай без кохання зі шматком мертвого м'яса, Глен зайняв чергу в їдальні й оглянув страви на вітрині. Вирішив замість бутерброда з беконом узяти сирний. Думки про Фредді нагадали йому старий некрофільський анекдот: настане день, і якась гнила пизда тебе видасть. Тільки це буде не Глен: аж занадто щедро платив йому Фредді. Згадка про гроші й те, що на них можна купити, навела Глена на думку про сьогоднішню вечірку в клубі «SW1». Вона буде там — він часто бачив її суботами — або ж у «Гараж-сіті» на Шафтсбері-авеню. Про це йому розказав Рей Герроу, асистент хірурга. Рей любив джангл — як і Лоррейн. Він був нормальним хлопцем, і Глен часто позичав у нього касети. І хоч ніяк не розумів джанглу, не полишав спроб

заради Лоррейн. Лоррейн Гіллеспі. Красуня Лоррейн. Сестра-практикантка Лоррейн Гіллеспі. Він знав, що вона дуже старанна й сумлінно виконує свої обов'язки. А ще — що преться від рейвів в «AWOL», «Гелері» й «Гараж-сіті». Та найбільше йому хотілося знати, яка з неї коханка.

Коли нарешті дійшов до кінця черги й розрахувався, побачив за одним зі столиків білявку. Імені її він не знав — лише, що це подруга Лоррейн. Судячи з усього, вона тільки виходить на зміну. Подумав сісти біля неї, завести розмову, може, навіть розпитати трошки про Лоррейн. І вже був попрямував у її бік, та раптом, скоряючись раптовому імпульсу, недбало плюхнувся на стілець за кілька столів від неї. Вкусив бутерброд, проклинаючи свою нерішучість. Лоррейн. Якщо йому страшно заговорити з її подругою, як він зібрався розмовляти з нею?

Дівчина встала й, проходячи повз, усміхнулася йому. Його настрої миттю покращився. Побалакає з нею наступним разом, а після того — уже як вона буде з Лоррейн.

Коли повернувся у вестибюль, почув, як Фредді поразиться в морзі. Заглянути не наважився, але крізь хиткі двері чув усе. До нього долинав хрип Фредді:

— Отак, отак, отак, чудова дівчинка!

4. ГОСПІТАЛІЗАЦІЯ

Швидка прибула скоро, але для Перкі час розтягнувся. Спостерігаючи, як Ребекка корчиться й стогне на землі в оранжереї, він мимохіть узяв її за руку.

— Спокійно, старенька, лікарі вже їдуть, — повторив він кілька разів.

— Незабаром поправишся, — сказав він, коли санітари всадовили її в крісло, наділи кисневу маску й покотили в карету.

Здавалося, він дивиться німий фільм, у якому його власні заспокійливі слова звучали як кепсько записаний закадровий голос. Аж тут Перкі побачив Вільму й Алана Фослі, що вийшли на моріжок.

— Усе добре, — запевнив він їх. — Усе гаразд.

Санітари й собі так само запевнили Перкі, сказавши, що напад був несильний. Та від їхнього заспокоєння легше йому не стало, тільки настроїй зіпсувався. Залишалося лише сподіватися, що вони помилилися й лікар дасть гіршу оцінку.

Рясний піт стікав по ньому, а він перебирав у голові варіанти: «Найкращий сценарій: їй кінець, і я підроблю заповіт. Непоганий: вона виживе й швидко допише останній роман».

Але, збагнувши реальність найгіршого розвитку подій, він аж пересмикнувся. За ним Ребекка виживе, але залишиться калікою — можливо, навіть овочем, який більше не зможе писати й лише тягтиме ресурси.

— Містере Наварро, а ви хіба з нами не їдете? — спитався один із санітарів ніби як обвинувальним тоном.

— Відправляйтеся, а я — за вами на машині, — сердито відрізав Перкі.

Він звик розмовляти наказовим тоном із людьми цього класу, коли вони мали нахабство вказувати йому, що робити. Озирнувся на троянди. Так, спершу треба їх полити. У лікарні розпочнеться метушня через приймання його старої, тож без поливу нікуди.

Увагу Перкі заповонив рукопис на кавовому столику. На титульній сторінці була пляма шоколадної блювоти. Скривившись, він сяк-так відтер її хустинкою, відкривши пожмаканий мокрий папір під нею.

Відтак, перегорнувши кілька аркушів, сів читати.

5. БЕЗ НАЗВИ. У ПРОЦЕСІ (РОМАН ПРО НАСТАВНИЦЮ МІС МЕЙ № 14)

С. 1

Щоб обігріти крихітний клас старенького пасторського будиночка в Селкірку треба був зовсім дрібний вогник. Знаний своєю ощадливістю настоятель тамтешньої парафії, преподобний Ендрю Бітті, вважав це великою перевагою.

На противагу скромності чоловіка, його дружина Флора була навдивовижу щедра. Вона прийняла життя в простоті, коли грошей негусто, і навчилася поводитися в повсякденні, як висловлювався чоловік, «практично». Жодна скрута не могла зламати її духовної щедроти. Ендрю ж не просто приймав це — він обожнював дружину за цю рису. Подумати лишень: настільки чудова, вродлива жінка облишила високе товариство Лондона заради бідного життя, яке міг запропонувати він. Це лише підтримувало його віру в праведність свого покликання й чистоту її кохання.

Біля вогника щулилися їхні дві доньки, що успадкували Флорину духовну щедроту. Старша, сімнадцятирічна Агнеса Бітті, красуня з білосніжною шкірою, відкинула пасмо чорного волосся, щоб краще бачити сторінку «Щомісячника леді».

— Шикарне вечірнє вбрання! Маргарет, ти тільки поглянь, — захоплено вигукнула вона, показуючи

сторінку журналу молодшій на рік сестрі, яка мляво совала вуглинка в куценькому вогнику. — Корсет із синього атласу, що спереду захищається на діаманти!

Маргарет підскочила й спробувала вихопити журнал із рук сестри. Агнеса вчепилася міцніше. Серце її на мить завмерло від страху, що папір порветься, та все ж вона спромоглася засміятися й відповісти напрочуд поблажливим тоном:

— Сестро люба, а чи не замала ти, щоб цікавитися подібними речами?

— Молю, прошу, дай подивитися! — благала Маргарет, з останніх сил хапаючись за сторінку, що вислизала з рук.

Запалившись, дівчата навіть не помітили, як увійшла їхня нова вчителька. Худосочна англійка скривилася й голосно промовила:

— Хіба такої поведінки очікувала я від доньок своєї любої подруги Флори Бітті? Наступного разу перед приїздом я подумаю двічі!

Дівчата знітилися, та Агнеса вловила грайливу нотку в догані наставниці.

— Мадам, якщо мене теж виведуть у світські кола Лондона, мені доведеться подбати про вбрання!

Жінка глянула на неї.

— Вміння, освіченість й етикет — важливіші для юної особи у вищому світі, аніж її вбрання. Чи можете ви уявити собі, щоб ваша люба матінка або батечко-преподобний — при всій їхній скромності — бажали б, щоб ви осоромилися на лондонських балах? Панянку, міркування про гардероб залиште досвідченим людям, а самі зосередьтеся на справах важливіших!

— Так, міс Мей, — відповіла Агнеса.

Дівчина невиправно норавлива, подумала міс Мей. Зовсім як її люба матінка — близька подруга вчительки, з якою вони дружили ген від часів, коли Аманду Мей та Флору Кіркланд разом представили в лондонському світі.

Перкі швиргонув машинопис на столик.

— Ох і маячня, — буркнув він. — Просто ідеально, блядь! Кобила в ударі. Заробить нам ще один статок!

Радісно потираючи руки, він вийшов у садок і попрямував до троянд. Раптом у грудях зросла тривога, він кинувся назад в оранжерею та підняв рукопис. Прогортав далі. Тексту було вже цілих сорок дві сторінки, але вже на двадцять шостій він перейшов у вервечку незв'язаних речень і поспішних приміток на полях. До завершення йому ще — як до неба рачки.

«Сподіваюся, зі старенькою все буде добре», — подумав Перкі, відчувши гостру потребу бути біля дружини.

6. ЛОРРЕЙН ТА ІВОНН РОБЛЯТЬ ВІДКРИТТЯ

Лоррейн та Івонн готувалися до зміни, а після збиралися піти на шопінг прикупити одягу. Увечері вони підуть у джангл-клуб, де гедлайнером буде Голді. Лоррейн дещо спантеличило, що Івонн ніяк не відірветься від книжки. Але їй можна: сестра Пейтл не її ж начальниця. Вона вже зібралася підігнати подругу, сказати їй ворушитися, та на очі трапилося ім'я авторки на обкладинці. Глянула на фото ефектної молодої жінки на звороті. Знімок був дуже старий, тож якби не ім'я, Лоррейн нізащо не упізнала б Ребекки Наварро.

— Не може бути! — Очі Лоррейн округлилися. — Ти бачила портрет авторки?

— Га?

Івонн подивилася на глянсувату рельєфну палітурку книжки. Там був портрет молодої жінки в корсеті з мрійливим поглядом в очах.

— Це вона написала? То авторка на обкладинці?

— Ребекка Наварро? — уточнила Івонн, дивлячись на зворот.

— Її поклали вчора до Діна, у шосту палату. З інсультом!

— Ого! І яка вона?

— Ну як тобі сказати?.. Геть не така! А ще поводить-ся як пришелепувата, але то, мабуть, через інсульт.

— Ну, само собою, — гмикнула Івонн. — Дізнаєшся, чи може вона подарувати кілька примірників?

— Ага, добре, — відповіла Лоррейн. — А ще вона дуже набрала. Жирна, як льоха!

— Фе! От уяви собі, як воно: спочатку ти така, а тоді розпливаєшся.

— Еге ж, еге ж, але Івонн, — зиркнула Лоррейн на годинник, — нам час іти.

— Ага... — погодилася Івонн, закладаючи книгу, і встала з крісла.